

на по цълъ день се скита. Трѣбва да ги пазя и съ тѣхъ да играя. Едно се изправи, по носа ме близне. Друго се издигне — ухото ми смукне. Трето по гърба ми лази и ме дращи. Азъ търпя. Нѣма що. Но Дана се смѣе. — Ти си, казва, Джавко за баща създаденъ. — И азъ не се сърдя. Все трѣбва да има нѣкого да близатъ, да смучатъ, да дращятъ. . . . Ядъ ме е на Дана, загдето се смѣе.

Днеска отъ разходка Писана се върна. И нейнитѣ рожби скочиха къмъ нея. Мене не поглеждатъ. Азъ цълъденъ гивардя и съсъ тѣхъ играя. А сега за мене не искатъ да знаятъ. Страшно се ядосахъ. И по тоя случай ще напиша нови стихове сърдити.

Излѣзохъ на двора. Не желая вече съ котетата другарство. Тѣ не оцениха мойто сърдце златно. Не искамъ и съ Дана вече да играя. Носа ми нацапа съ червено мазило. Като диво куче самъ ще си живѣя на кесте-

на горе. Гължби ще хващамъ. А-у! А-у!

* * *

Онзи день разглеждахъ грамофонна плоча. Видѣхъ върху нея глупава картинка: куче предъ тржбата. Главата си склонило, свесило ушитѣ и слуша ли, слуша. Просто дивотия! Кое свѣстно куче грамофонъ ще слуша — тая полудѣла хъркаща машина.

Да бѣхъ Данинъ татко, въ гостната довелъ бихъ една дойна крава. И тя така сжщо и реве и мучи. Пъкъ е и по-лесно да се доивъкжши, отколкото вѣнка, въ нечисти обори. Но какво да сторя? Чудновати хора! . . .

Помирихъ се съ Дана. Тя донесе топка. Хвърля я по пода. Азъ съ крака я

хващамъ. Ахъ, колко обичамъ всичко, що е обло, туй що се търкаля и съ крака се хваща. Но Дана ми каза: „Какъ не ти омръзва сто пжти да правишъ все едно и сжщо?“ Азъ и отговорихъ: — „Да, ти имашъ кукли, книжки и другарки. Съ май-

